

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **POHOTOVOŠŤ, s. r. o.**, so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 25, IČO: X., zastúpenej spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: X., v mene a účet ktorej koná advokát doc. JUDr. B. F., proti povinnej **T. R.**, bývajúcej v P., **pre vymoženie 403 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp. zn. 1 Er 87/2011, o odvolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 22. novembra 2012 sp. zn. 16 CoE 293/2012, takto

r o z h o d o l :

Odvolacie konanie **z a s t a v u j e .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Veľký Krtíš uznesením z 22. júna 2012 č. k. 1 Er 87/2011–18 exekúciu vyhlásil za neprípustnú a exekúciu zastavil (§ 57 ods. 1 písm. g/ zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti, ďalej len „Exekučný poriadok“). Oprávnenej uložil povinnosť nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške 40 € v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia. Dospel k záveru, že zmluva o úvere uzavretá 1. októbra 2009 č. 614900047 medzi účastníkmi je spotrebiteľskou zmluvou. Rozhodcovskú doložku v nej obsiahnutú súd posúdil ako neprijateľnú podmienku spotrebiteľskej zmluvy (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka), preto absolútne neplatnú a to ex tunc, od okamihu, od ktorého vznikla. Na takúto rozhodcovskú doložku sa hľadí, akoby vôbec nebola uzavretá. Preto v danom prípade neexistuje dohoda medzi stranami zmluvy o úvere, ktorá by zakladala právomoc rozhodcovského súdu na rozhodovanie sporov vzniknutých z tejto zmluvy.

Rozhodnutie rozhodcovského súdu ako nepríslušného subjektu na jeho vydanie preto nie je spôsobilé ukladať práva a povinnosti oprávnenému a povinnému. Keďže rozhodcovský rozsudok, na podklade ktorého sa uskutočňuje exekučné konanie, nebol vydaný subjektom na to oprávneným, nie je formálne ani materiálne vykonateľný a súd ho nepovažoval za spôsobilý exekučný titul. O trovách exekúcie rozhodol podľa § 200 ods. 1, 2 v spojení s § 203 ods. 1 Exekučného poriadku.

Proti uvedenému uzneseniu podala (na pošte 10. septembra 1012) oprávnená odvolanie, ktoré bolo doručené okresnému súdu 12. septembra 2012.

Po uplynutí zákonnej lehoty na odvolanie oprávnená doručila okresnému súdu podanie z 26. júla 2012 označené ako „návrh na prerušenie konania postupom podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. a čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ“, ktorým súčasne doplnila právnu argumentáciu podaného odvolania. Návrh na prerušenie konania odôvodnila tým, že považuje za potrebné, aby Súdny dvor Európskej únie podal výklad pojmu „nekalá zmluvná podmienka“.

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 22. novembra 2012 sp. zn. 16 CoE 293/2012 uznesenie okresného súdu potvrdil a návrh oprávnenej na prerušenie konania zamietol. V súvislosti s návrhom na prerušenie konania uviedol, že tzv. prejudiciálne konanie má povahu osobitného sporového konania a je základným mechanizmom práva Európskej únie, ktorého účelom je poskytnúť vnútroštátnym súdom prostriedok pre zabezpečenie jednotného výkladu a uplatňovanie práva Európskej únie. Úlohou Súdneho dvora EÚ v rámci prejudiciálneho konania je poskytnúť výklad práva Únie a nie uplatňovať právo na skutkový stav v konaní vo veci samej, čo je úlohou vnútroštátneho súdu. Súdnemu dvoru neprislúcha rozhodovať o skutkových otázkach prejednávaných v konaní vo veci samej, ani rozhodovať o rozdielnych názoroch na výklad alebo uplatňovanie vnútroštátnych predpisov. Z ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ vyplýva, že rozhodnutie o predložení prejudiciálnej otázky je vecou výlučnej kompetencie vnútroštátneho súdu po zistení, že pre vydanie jeho rozhodnutia treba rozhodnúť o výklade práva Únie. Subjektom, ktorý v konečnom dôsledku rozhodne o predložení prejudiciálnej otázky, nie je účastník konania, ale výlučne konajúci súd, za predpokladu, že tento dospel k záveru, že pre kvalifikované s právom Únie konformné rozhodnutie potrebuje interpretačnú pomoc Súdneho dvora EÚ. Odvolací súd poukázal na to, že výklad a aplikácia únievého práva (ohľadom aplikácie

Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach) je natoľko zrejmé, že nie je treba predložiť prejudiciálne otázky Súdnemu dvoru EÚ v súlade s doktrínou *acte clairé*. Nakoľko teda odvolací súd nedospel k záveru, že by v prejednávanom prípade existovala potreba obrátiť sa s predbežnou otázkou výkladu únieového práva na Súdny dvor EÚ, návrh oprávnenej na prerušenie konania zamietol. Námietky oprávnenej týkajúce sa správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa z uvedených dôvodov vyhodnotil za neopodstatnené.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu, vo výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, podala oprávnená odvolanie. Navrhla napadnuté uznesenie v označenom rozsahu zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Namietala, že súd svojím postupom odňal účastníkovi konania možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p.), nesprávne právne posúdenie veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.) a zlú interpretáciu § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. a nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia. Trvala na legitimité návrhu na prerušenie konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po zistení, že odvolanie podala oprávnená, skúmal, či sú splnené procesné predpoklady, iba za splnenia ktorých môže o podanom odvolaní konať.

Podľa § 103 O.s.p. kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Procesné podmienky v občianskom súdnom konaní, i napriek tomu, že ich Občiansky súdny poriadok ako základný procesný predpis výslovne nevypočítava, možno považovať za predpoklady (existujúce tak na strane súdu, ako i na strane účastníkov konania), ktoré musia byť nevyhnutne splnené, aby sa dosiahol cieľ občianskeho súdneho konania. Procesné podmienky obsahovo vyjadrujú predpoklady rozhodovania vo veci samej a súd ich skúma *ex offo*. Ak pri ich skúmaní dôjde k záveru, že v konaní ide o taký ich nedostatok, ktorý nemožno odstrániť, konanie zastaví (§ 104 ods. 2 O.s.p.). Medzi tieto procesné podmienky nepochybne patrí aj funkčná príslušnosť súdu na prejednanie veci vyplývajúca zo zákona.

V prejednávanej veci z hľadiska formálneho (najmä označenia opravného prostriedku), ani obsahového (predovšetkým citácie relevantných zákonných ustanovení, ako aj argumentácie, tvrdení, námietok, zvolených formulácií a vymedzenia toho, čo účastník žiada) nebolo možné mať pochybnosti o tom, že procesný úkon oprávnenej, ktorým napadla

uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 22. novembra 2012 sp. zn. 16 CoE 293/2012, je odvolaním v zmysle § 201 a nasl. O.s.p.

Podľa § 201 (veta prvá) O.s.p. účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevylučuje.

Podľa § 9 ods. 1 O.s.p. na konanie v prvom stupni sú zásadne príslušné okresné sudy. Krajské sudy rozhodujú ako sudy prvého stupňa a/ v sporoch o vzájomné vypořádanie dávky poskytnutej neprávom alebo vo vyššej výmere, než patrila, medzi zamestnávateľom a príjemcom tejto dávky podľa právnych predpisov o sociálnom zabezpečení, b/ v sporoch medzi príslušným orgánom nemocenského poistenia a zamestnávateľom o náhradu škody vzniknutej nesprávnym postupom pri vykonávaní nemocenského poistenia, c/ v sporoch týkajúcich sa cudzieho štátu alebo osôb požívajúcich diplomatické imunity a výsady, ak tieto spory patria do právomoci súdov Slovenskej republiky (§ 9 ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 10 ods. 1 O.s.p. krajské sudy rozhodujú o odvolaniach proti rozhodnutiam okresných súdov.

Podľa § 10 ods. 2 O.s.p. o odvolaniach proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov prvého stupňa rozhoduje Najvyšší súd Slovenskej republiky.

Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že Najvyšší súd Slovenskej republiky je funkčne príslušný rozhodovať iba o tých odvolaniach, ktoré smerujú proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov prvého stupňa; prípady, v ktorých je rozhodnutie krajského súdu rozhodnutím súdu prvého stupňa, sú pritom zákonom taxatívne vymedzené (pozri § 9 ods. 2 O.s.p.).

Rozhodnutie krajského súdu o zamietnutí návrhu oprávnenej na prerušenie konania vydané po začatí odvolacieho konania nie je rozhodnutím krajského súdu ako súdu prvého stupňa, ale je rozhodnutím krajského súdu ako súdu odvolacieho. Funkčná príslušnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na prejednanie podaného odvolania oprávnenej preto nie je daná.

Chýbajúca funkčná príslušnosť ktoréhokoľvek súdu na prejednanie určitej veci, ktorá inak patrí do právomoci súdu, predstavuje neodstrániteľný nedostatok podmienky konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto konanie o odvolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 22. novembra 2012 sp. zn. 16 CoE 293/2012 zastavil bez toho, aby preskúmaval vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia.

Oprávnená z procesného hľadiska zavinila, že sa odvolacie konanie muselo zastaviť a vznikla jej povinnosť nahradiť povinnej trovy tohto konania (§ 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 146 ods. 2 O.s.p.). Odvolací súd jej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, lebo nepodal návrh na rozhodnutie o priznaní tejto náhrady (§ 224 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. februára 2013

JUDr. Ladislav Górász, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Viera Čulenová